

Tak první hraní opět ve čtvrtek v 16:45. Na místo se sjíždíme z několika směrů vzhledem k pracovním povinnostem a navíc si oproti běžným zvyklostem přivážíme Kubu, talentovaného herce, který zatím dostal hereckou šanci pouze v našem klipu. Je příšerný vedro. U Modrý Vopice je zatím pár lidí a usměvavej Kečup. Vidím ho po dlouhý době střízlivýho a rád. Pomalu se sáčkujem na pódium a vzhledem k tomu, že jsme přijeli výjimečně více než včas, máme na všechno hodně času. To je taky příjemná zkušenost po těch honičkách na který jsme zvyklí. Kubu usazujeme k distru a vyrážíme na pivo, v případě řidičů na Kofolu. Kečup s Radkem se podivují mému štramáckému kloboučku, načež přednáším svojí teorii: proč vypadat drsně, když můžu vypadat jako gay. Na to mi chlapi se smíchem sdělují, že tato móda již v Praze frčí několik let a ať prej se podívám na ně a že holt teprve teď to přichází k nám na venkov. Tentokrát jsem jim musel dát opravdu za pravdu. V gay stylu jsou oba o level nade mnou :-). Areál se příjemně plní a my v určený čas začínáme. Hlavní vlna návštěvníků sice dorazila až během Vision Days po nás, ale i tak to byl příjemnej koncert. Naneštěstí byl čtvrtek a druhej den jsme museli všichni aspoň symbolicky zavítat do práce. Takže jsme pokecali a fofrem domů. Druhej den jsme si dali start na 11:00 z Liberce. Před tím ještě Vítek musel vyzvednou náš Wagen ze servisu, kde byl od rána na opakovaný opravě zadních brzd. Naložený z předchozího dne vyjíždíme a po pár kilometrech zjišťujeme, že se nám kouří z předních kol. Takže zvažujeme varianty co s tím a přesunujeme se zpátky na základnu, kde se ale z kol jako zázrakem kouřit přestalo. Takže to riskujem a rychle nach Pilsen. Snad jediná drobnost. Díky okružním jízdám po Liberci jsme ztratili poměrně dost času na přesun do Spáleného Poříčí. Vítek řídil jako drak, pasažérům vzadu se chtělo blinkat a i přes to jsme na místo dorazili 5 minut po oficiálním začátku našeho hraní. A aby toho nebylo málo, u vstupu měli naši parkovací kartu, ale už ne pásky. A protože u vstupů jsou vždycky lidi co plní rozkazy doslova, nepomohla přímluva páně Fouska, který nás na Basinfirefest pozval, že nás ohlídá, jen ať nás proboha pustí, protože nám běží čas. Kdepak. Čekali jsme deset minut než se klidným pohodovým krokem dokolébal jeden z pořadatelů a pásky nám předal. Přifíčili jsme ke stanu s pódium a začali vybalovat. A opět stres. Nejdřív jeden zvukař že aparáty jsou na pódiu, ať hrajeme na ně, ale drsnější byl druhej zvukař, co začal rvát na našeho bubeníka ať se vysere na svoje věci, že má hrát na to co je... Po zkušenostech z minulých nezdarů jsme nakonec hráli na svoje a bubeník víceméně taky. Jediný čeho bylo dosaženo, že se Vítek zasek a zpomalil. Sice jsme svým pozdním příjezdem moc profesionality nepředvedli, ale páni zvukaři by se taky měli chytit za ocasy. Po hraní pak přišel jeden ze zvukařů a vztahy urovnal když řek, že to bylo krátký, ale dobrý. Procházíme se po areálu a je příšerný vedro. A i když pivo nalejvaj do 0,4, stačí mi 4 kousky a už je to znát. Zkouknem ještě Benjaming Band, kde mě překvapila absence elektrické kytary a naopak banjo navíc. Jó, už jsem je dlouho neviděl. Pak už hurá do vyhřátého vozu a jedem zase domů. V sobotu odjezd už v 10:30. Není to sice daleko, ale nechcem nic riskovat. Do Vrchlabí cesta příjemná. Na místě nás vítá náš generální podporovatel Luboš a mimo jiné i paní organizátorka, která nám oznamuje, že hrajeme o 20 minut dřív, než jsme si mysleli. Ale jsme zvyklí, takže nás to nijak nerozhodilo. V areálu se nacházelo v tuto brzkou dobu max. 300 – 400 lidí. Náš koncert proběhnul v komorní atmosféře sedícího publika, které naštěstí mile reagovalo. A po koncertě opět volná zábava. Kunčice jsou parádní festák se skvělou organizací a technickým zázemím. Je zajímavý, že do loňského roku jsem o něm vůbec nevěděl. Po

důkladném občerstvení v backstage a pokecu s kolegama muzikantama sedáme zase do káry a jedem si odpočinout. Byl to náš devátej koncert za červen. Slušná nálož.